

Četrtek, 2. 4.

SLOVENŠČINA

Najprej se opravičujem, če sem koga zgrešila pri odgovarjanju na elektronska sporočila. Se res trudim, da vsem odgovorim čim prej. :)

GLEDE OPISA OSEBE še malo razjasnitve:

V nalogi, kjer je OPISANA DORIS, ste morali poiskati KAJ NE SPADA V OPIS. Jaz sem malo za šalo napisala dve stvari, ki ne spadata zraven.

Torej v opis NE PIŠEMO svojega mnenja, npr. imam jo zelo rad, priimek se mi zdi smešen, njene oči so kot diamanti ...

UPAM, DA SEM VAM LAHKO MALO BOLJ RAZJASNILA. Res je čudno, ker pri pouku v šoli bi to lažje in hitreje naredila. Ampak verjamem, da lahko tudi tako uspemo. :)

Vrnimo se k **povedi**. :)

PONOVI IN ODGOVORI USTNO:

1. Kaj je poved?
2. Katera končna ločila poznamo?
3. Zakaj jih imenujemo končna?

Zapiši v zvezek in reši:

VAJA - POVED

1. Iz besed sestavi smiselne povedi. Poved začni z veliko začetnico in zaključi s piko.

poslušaj, glasbo, rada
Petra, flavto, igra, dobro
prijatelji, grejo, morje, na, moji
jedla, danes, rižoto, bom

DANES JE MEDNARODNI DAN KNJIG ZA OTROKE (2. APRIL)

To je tudi rojstni dan pisatelja HANSA CHRISTIANA ANDERSENA. Katero njegovo pravljico smo mi brali?

Na glas preberite sporočilo, ki ga je ob tem dnevu zapisal Peter Svetina. Upoštevajte KONČNA LOČILA - kdaj greš z glasom navzgor, kdaj navzdol in kdaj glasneje vzklikneš?

Peter Svetina

LAKOTA PO BESEDAH

V moji deželi konec aprila ali začetek maja ozelenijo grmi, ki jih kmalu nato naselijo zapredki metuljev. Kot vata ali kot sladkorna pena zgledajo, ličinke pa požirajo list za listom, dokler grmi niso videti popolnoma opustošeni. Ko se metulji razvijejo, odletijo, grmički pa kljub temu niso uničeni. Ob letu ponovno ozelenijo, spet in spet.

To je podoba pisateljice, podoba pesnika. Zgodbe in pesmi ju izjejo, izčrpajo ju, in ko so napisane, odletijo, odidejo v knjige, odidejo med poslušalce. To se ponavlja.

In kaj se zgodi s pesmimi in zgodbami?

Poznam fanta, ki so mu operirali oči. Dva tedna po operaciji je moral ležati le na desnem boku, potem še mesec dni ni smel brati, ničesar. Ko je po mesecu in pol prijel v roko knjigo, se mu je zdelo, kot da bi besede z žlico zajemal iz skled. Kot da bi jih jedel, zares jedel.

In poznam dekle, ki je zdaj učiteljica. Pravi: Otroci, ki jim starši niso brali knjig, so siromašni.

Besede v pesmih in zgodbah so hrana. Niso hrana za telo, nihče si z njimi ne bo napolnil želodca. So hrana za duha in dušo.

Kadar je človek lačen in žejen, se mu stisne želodec, osušijo se mu usta. Išče, kje bi lahko dobil vsaj kos kruha, skodelico riža, koruze, kakšno ribo ali banano. Bolj ko je lačen, bolj se mu oži pogled, ne vidi več drugega kot par grižljajev, ki bi ga nasitili.

Lakota po besedah se ne kaže tako, kaže se kot malodušnost, kot brezbržnost, kot arogantnost. Ljudje, ki jih tare ta lakota, se ne zavedajo, da je njihova duša premražena, ne zavedajo se, da hodijo mimo sebe, pa se ne vidijo. Del sveta jim odteka, ne da bi ga sploh kdaj opazili.

To lakoto potešijo pesmi in jo potešijo zgodbe.

Če tega doslej nismo počeli, je upanje, da se nasitimo?

Je. Fant bere, skoraj ni dneva, da ne bi bral. Punca, ki je postala učiteljica,

bere zgodbe svojim šolarjem. Vsak petek. Vsak teden. Če kdaj pozabi, jo na branje spomnijo otroci sami.

Pa pisateljica in pesnik? Ob letu bosta ozelenela. In spet ju bodo izjedle zgodbe in pesmi, ki bodo kot metulji poleteli na vse strani. Spet in spet.

